

RESUM 6a TROBADA DEL TALLER DE PENSAMENT CRÍTIC SOBRE POLÍTICA

(30/05/2015 A.P. "SA FERA FEROTGE")

Degut a l'absència involuntària del nostre guiatge en el Taller de Pensament, en la sisena Trobada aquest va ser assumit per un dels membres del nostre Grup d'Estudi de més reeixida vàlua i font eterna de saviesa per a tots nosaltres, el mestre Francesc Rufs. El que procedeix és la síntesi que ell mateix ha tingut a bé prepara per a tots nosaltres.

En l'últim taller de Pensament Crític vam tenir l'ocasió d'improvisar una xerrada sobre l'existencialisme i les tendències filosòfiques que van venir després.

Més que repassar els autors i endinsar-nos en la història d'aquest corrent filosòfic ens vam centrar en establir una definició d'aquest concepte. Per això ens vam inspirar en Sartre , un dels grans pensadors sobre l'existencialisme.

Tot això va conduir l'assistència a parlar de la primavera del 68 i de la implicació que van tenir el filòsofs baixant al carrer amb els estudiants i implicant-se en la protesta general. Tot això amb el regust romàntic del pensador grec que difon la seva paraula a qui vulgui escoltar-la.

Tractarem aquí d'ordenar les idees i fixar els conceptes donant alguna pista de lectura per tal que es pugui aprofundir en el tema si es desitja.

L'existencialisme és un corrent filosòfic i literari que postula que l'ésser humà és l'essència de la seva vida per les seves pròpies accions , aquestes no estan predeterminades per les doctrines teològiques , filosòfiques o morals.

Els autors Kierkegaard , Nietzsche , Dostoievski i Kafka , del segle XIX , van desenvolupar una filosofia existencial que van desenvolupar els seus successors creant l'existencialisme. Es detecta de forma explícita com moviment filosòfic al segle XX en primer lloc en l'obra de Karl Jaspers, Leo Shestov i Benjamin , en la dècada de 1930 a Alemanya , Rússia i França i, a continuació , en l'obra de Emmanuel Levinas Jean - Paul Sartre , Albert Camus , Simone de Beauvoir i Merleau - Ponty en els anys 1940 i 1950 a França . El seu treball es va centrar en temes com la por, l'avorriment , l'alienació , l'absurd, la llibertat, el compromís i el no-res com elements fonamentals de l'existència humana.

La paraula existencialisme gairebé no existeix ; l'alemany té la paraula "*dasein*", que és també un terme clau de la teoria de Heidegger , que significa "ser-hi " (Sartre tradueix com "realitat humana" fent un enorme contra sentit) .

Jean - Paul Sartre va importar d'alemanya a França de forma simultània l'existencialisme i la fenomenologia. Però es va decantar per l'existencialisme i el va posar de moda entre els anys 1945 i 1955; que de fet s'havia convertit no només en un estil de vida, sinó que també es

defineix per una ubicació específica : el barri burgés de Sant-Germain -des - Prés de París. El text d'una de les seves conferències ,” l'existencialisme és un humanisme” , imprès com un fullet va popularitzar la idea.

Per acabar, aquest text d'en Sartre, tret de **“L'existencialisme és un humanisme”**:

“L'existencialisme ateu que jo represento és més coherent. Declara que si bé Déu no existeix, hi ha tanmateix un ésser en el qual l'existència precedeix l'essència, un ésser que existeix abans de poder ser definit per cap altre concepte, i que aquest ésser és l'home o, com diu Heidegger, la realitat humana. ¿Què significa aquí que l'existència precedeix l'essència? Significa que, de bell antuvi, l'home existeix, es troba, sorgeix en el món, i que es defineix després. L'home, tal com el concep l'existencialisme, si no és definible és perquè, d'antuvi, no és res.

Només serà després i serà tal com s'haurà fet. Per tant, no hi ha naturalesa humana, car no hi ha Déu que la pugui concebre. L'home és solament, no solament tal com es concep, sinó tal com es vol, i com que es concep després de l'existència, es vol després d'aquest impuls devers l'existència; l'home no és altra cosa que allò que ell es fa. Aquest és el primer principi de l'existencialisme. És també allò que anomenem la subjectivitat, i que molts ens retreuen amb aquest mateix mot. Però ¿què volem dir amb això, si no que l'home té una dignitat molt més gran que la pedra o que la taula? Car nosaltres volem dir que l'home existeix de bell antuvi, és a dir, que l'home és d'antuvi allò que es llenca devers l'esdevenidor, i que és conscient que es projecta en l'esdevenidor.

L'home és d'antuvi un projecte que es viu subjectiva ment, en lloc de ser una molsa, una podridura o una coliflor; no hi ha res que existeixi prèviament a aquest projecte; no hi ha res en el cel intel·ligible i l'home serà en primer lloc allò que ell haurà projectat de ser. Però no allò que ell voldrà ser. Car entenem vulgarment per voler una certa decisió conscient, que, en la majoria de nosaltres, és posterior a allò que ell mateix ja s'ha fet. Jo puc voler adherir-me a un partit, escriure un llibre, casar-me, però això no és més que la manifestació d'una elecció més original, més espontània del que solem anomenar voluntat. Però si realment l'existència precedeix l'essència, l'home és responsable allò que és.”

Jean Paul Sartre – “L'existencialisme és un humanisme”

[PROPERA TROBADA: Dissabte 20 de juny de 2015 a les 18:30](#)

PartisansBohemis@gmail.com

Jaimenadal@icam.es

www.facebook.com/PartisansBohemis

Juny 2015 . Assemblea de Partisans Bohemis amb la col·laboració d'en Jaume Nadal Corbalan i l'Ateneu Popular “Sa Fera Ferotge”